

سقوط اسرائیل به سوی بدنامی: مسیر یک منفور خودستا به سوی نابودی

در عرض تنها ۲۱ ماه - از اکتبر ۲۰۲۳ تا جولای ۲۰۲۵ - اسرائیل هرگونه توهّم مبنی بر اینکه یک دولت دموکراتیک مبتنی بر اصول اخلاقی است را نابود کرده است. این کشور خود را به عنوان یک بازیگر خشن و یاغی نشان داده که قانون را تحقیر می‌کند، با صلح دشمنی دارد و نسبت به وجدان بی‌تفاوت است. بسیاری اکنون اسرائیل را به سگ هاری در خاورمیانه تشبیه می‌کنند - یک مهاجم مسلح به سلاح هسته‌ای که بدون تحریک، به لبنان، سوریه، عراق و ایران حمله کرده و اکنون به طور استعاری غزه را تا مرگ می‌درد، با دندان‌های برهنه و چشمان از حدقه درآمده، در حالی که جهان با وحشت نظاره‌گر است.

این زیاده‌روی استعاری نیست - این زبانی است که از غم غیرقابل تحمل و خشم به حق زاده شده است. کارزار اسرائیل در غزه جنگ نیست. این یک حمله عمدی و سیستماتیک به یک جمعیت غیرنظامی تحت اشغال است - نسل‌کشی تشدیدشونده، که به صورت علنی پخش و با تمسخر توجیه می‌شود.

وحشت غزه: نسل‌کشی، مرحله به مرحله

پس از حمله حماس در ۷ اکتبر ۲۰۲۳ - که ۱,۱۳۹ اسرائیلی را کشت و ۲۵۰ نفر را گروگان گرفت - اسرائیل کارزاری را آغاز کرد که نه برای عدالت، بلکه برای نابودی بود. بیش از ۵۸,۰۰۰ فلسطینی کشته شده‌اند، که حداقل ۱۶,۷۵۶ نفر از آن‌ها کودک بودند. نزدیک به ۲ میلیون نفر آواره شده‌اند. زیرساخت‌های غزه - مدارس، بیمارستان‌ها، ناوایی‌ها و شبکه‌های آب - به طور کامل نابود شده‌اند.

در مارس ۲۰۲۵، وزیر اسرائیلی، اسرائیل کاتز و بزالل اسموتریچ، محاصره کامل غزه را دوباره اعمال کردند، و به طور آشکار از اقدامات موقت دیوان بین‌المللی دادگستری که صراحتاً به اسرائیل دستور داده بود «از اقدامات نسل‌کشی جلوگیری کند»، سرپیچی کردند. این محاصره، که شامل ممنوعیت غذا، سوخت، آب و دارو بود، غزه را به مرحله نهایی قحطی مهندسی‌شده سوق داده است.

هر گزارش از داخل غزه اکنون یک واقعیت غیرقابل تحمل را توصیف می‌کند: غذایی باقی نمانده است. حتی با پول جمع‌آوری شده از طریق کمپین‌های جمع‌آوری کمک‌های بین‌المللی، چیزی برای خرید وجود ندارد. مادران قادر به

شیردهی نیستند. اسرائیل شیرخشک نوزادان را ممنوع کرده، حتی مقادیر اندکی که توسط پزشکان خارجی داوطلب در غزه حمل می‌شد را مصادره کرده است. مردم گرسنه اکنون در خیابان‌ها از حال می‌روند. کودکان به دلیل کمبود کالری می‌میرند. بیمارستان‌ها پر از افراد دچار سوءتغذیه و در حال مرگ هستند. غزه اکنون یک بیمارستان روباز عظیم است، جایی که بیماران و گرسنگان زیر پهپادها در انتظار مرگ هستند.

و با این حال، وحشت در اینجا متوقف نمی‌شود.

به اصطلاح بنیاد بشردوستانه غزه (GHF) - یک عملیات مشترک ایالات متحده و اسرائیل - کمک‌های غذایی را به ابزاری برای کنترل و مرگ تبدیل کرده است. مراکز توزیع کمک GHF مناطق مرگ به شدت نظامی‌شده هستند. فلسطینی‌های ناامید برای غذا به مناطق باز هدایت می‌شوند، از سایه و آب محروم می‌شوند، سپس هنگام حرکت هدف گلوله قرار می‌گیرند. بیش از ۸۰۰ نفر در این مراکز کمک کشته شده‌اند. هزاران نفر دیگر معلول شده‌اند. ویدئوها تأیید می‌کنند که تک‌تیراندازها به سوی جمعیت شلیک می‌کنند، کیسه‌های آرد با خون خیس شده‌اند و سربازان در تلگرام و شبکه‌های اجتماعی می‌خندند و فخر فروشی می‌کنند.

اشغالگر نمی‌تواند ادعای دفاع از خود کند

اسرائیل خشونت خود را به عنوان «دفاع از خود» توجیه می‌کند. این دروغ است - و یک پوچی حقوقی.

بر اساس قوانین بین‌المللی، اسرائیل قدرت اشغالگر در غزه، کرانه باختری و بیت‌المقدس شرقی است. به این ترتیب، نمی‌تواند ادعای حق «دفاع از خود» در برابر جمعیتی که آن را کنترل، محاصره و تسلط می‌کند، داشته باشد. این دفاع از خود نیست. این سرکوب است.

در مقابل، مردم فلسطین حق قانونی و اخلاقی برای مقاومت در برابر اشغال دارند، همان‌طور که در قطعنامه ۳۷/۴۳ مجمع عمومی سازمان ملل تأیید شده است، که حق همه مردمان را برای «مبارزه علیه اشغال خارجی و سلطه استعماری با همه ابزارهای در دسترس» به رسمیت می‌شناسد. این حق شامل مردم غزه نیز می‌شود - که بیش از ۷۵ سال از خودمختاری محروم بوده‌اند، پشت حصارها محبوس شده‌اند، گرسنگی کشیده‌اند، بمباران شده‌اند و غیرانسانی تلقی شده‌اند.

اشغال خشونت است. مقاومت تروریسم نیست - این یک حق است.

روانشناسی فروپاشی: اسرائیل قبر خود را می‌کند

حد و مرزی برای آنچه انسان‌ها می‌توانند شاهد باشند بدون واکنش اخلاقی وجود دارد. در حالی که اسرائیل به فخر فروشی از جنایات خود ادامه می‌دهد - با انتشار ویدئوهای اعدام، گرسنگی، سوزاندن قرآن و سربازان خودستا -

واکنش عمیق و جهانی را برمی‌انگیزد: **نفرت**، پایه عاطفی رد اخلاقی.

تحقیقات روان‌شناختی نشان می‌دهد که بی‌رحمی بی‌توبه، به‌ویژه هنگامی که با غرور همراه باشد، به جدایی اخلاقی منجر می‌شود. مردم نه تنها شروع به مخالفت با رژیم می‌کنند، بلکه به نوبه خود آن را غیرانسانی می‌دانند، و آن را به عنوان هیولایی، غیرقابل اصلاح و نفرین‌شده می‌بینند. اسرائیل با به نمایش گذاشتن افتخارآمیز بی‌رحمی خود، انزوای خود را تسریع می‌کند. خود را در برابر جهانی که اکنون در زمان واقعی نظاره‌گر است به آتش می‌کشد.

هیچ امپراتوری از این نوع فروپاشی اخلاقی جان سالم به در نمی‌برد. اسرائیل قبر خود را می‌کند - یک پست، یک گلوله، یک کودک گرسنه در هر لحظه.

این یهودیت نیست - این کفر است

محکوم کردن اسرائیل حمله به مردم یهود نیست. این دفاع از آنهاست - در برابر دولتی که ادعا می‌کند به نام آنها صحبت می‌کند، در حالی که همه آنچه تورات می‌آموزد را لگدمال می‌کند.

یهودیت رحمت، فروتنی و عدالت را فرمان می‌دهد. از میکا تا اشعیا، از امثال تا لاویان، عهد روشن است: از غریبه محافظت کن، گرسنه را سیر کن، زندگی را گرامی بدار. آنچه اسرائیل در غزه انجام می‌دهد - گرسنگی دادن به نوزادان، بمباران مدارس، تسمیر اجساد - یهودیت نیست. این بت‌پرستی است.

«نباید بی‌تفاوت کنار خون همسایه‌ات بایستی.» - لاویان ۱۹:۱۶

«هر که یک زندگی را نابود کند، گویی جهانی را نابود کرده است.» - سنهدرین ۴:۵

«بگذار عدالت مانند آب جاری شود و راستی مانند جویباری همیشه جاری.» - عاموس ۵:۲۴

این اوامر در اسرائیل با زبان عمالق، برتری نژادی و نابودی جایگزین شده‌اند. وزرای اسرائیلی فلسطینی‌ها را «حیوانات انسانی» می‌نامند. سربازان غزه را «زمین بازی» می‌خوانند. این دین نیست. این فاشیسم در لباس آیینی است.

اکثر صهیونیست‌ها حتی یهودی نیستند

موتور صهیونیسم مدرن یهودیت نیست. این انجیل‌گرایی مسیحی است - به‌ویژه در ایالات متحده.

گروه‌هایی مانند مسیحیان متحد برای اسرائیل (CUFI) از اسرائیل حمایت نمی‌کنند به دلیل عشق به یهودیان، بلکه برای تحقق یک پیشگویی آخرالزمانی که در آن یهودیان باید به سرزمین مقدس بازگردند تا بازگشت مسیح را آغاز کنند - و یا ایمان بیاورند یا نابود شوند. این حمایت نیست. این یک تله الهیاتی مرگبار است.

این صهیونیست‌های مسیحی با سازمان‌هایی مانند آی‌پک متحد شده‌اند، که هزینه‌های سیاسی آنها صدها میلیون دلار را فراتر رفته است، طبق TrackAIPAC.com. این پول همدستی می‌خرد. منتقدان را خاموش می‌کند. نسل‌کشی را تغذیه می‌کند.

اما وجدان را نمی‌توان خرید. و حقیقت را نمی‌توان برای همیشه سرکوب کرد.

نتیجه‌گیری: جهان نظاره‌گر است، و زمین به یاد می‌سپارد

بسیاری اکنون اسرائیل را به سگ‌هاری در خاورمیانه تشبیه می‌کنند - نه به دلیل یهودستیزی، بلکه به دلیل آنچه اسرائیل به آن تبدیل شده است: دولتی که ضعیفان را می‌درد، به کشتن کودکان افتخار می‌کند، نوزادان را گرسنگی می‌دهد و هر ارزشی را که ادعا می‌کند از آن دفاع می‌کند، هتک حرمت می‌کند.

اما این یهودیت نیست. این خیانت به آن است.

و در حالی که غزه در قحطی و آتش فرو می‌ریزد، کودکان در خیابان‌ها جان می‌دهند و مادران نوزادان خود را بدون شیر دفن می‌کنند، جهان با وحشت نظاره‌گر است - و برای حسابرسی آماده می‌شود. هیچ مقدار پول، لابی‌گری یا تحریف کتب مقدس نمی‌تواند ملتی را که نسل‌کشی را به عنوان تئاتر می‌بیند، نجات دهد.

قبر باز است. اسرائیل می‌کند. نام‌های مردگان غزه بر هر سنگ حک شده است. و جهان به یاد خواهد آورد.